

گسترش اعتراضات توده‌ای

در شهرهای ایران

در پی اتمام نمایش فریبکارانه‌ی "انتخابات" ریاست جمهوری رژیم و اعلام انتصاب مجدد محمود احمدی‌نژاد به عنوان رئیس‌جمهور دوره‌ی دهم، خیابان‌های شهر تهران و بسیاری دیگر از شهرهای کشورمان صحنه‌ی درگیری‌های خونین توده‌ها با نیروهای مزدور پلیس و لباس‌شخصی‌های رژیم جمهوری اسلامی گردیده است که تاکنون منجر به کشته‌شدن تعدادی و مجروح‌شدن بسیاری دیگر از هموطنانمان شده است.

رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی، نیز مانند تمام جمهوری‌های سرمایه‌داری دیگر، مجبور به برگزاری "انتخابات" دوره‌ای برای تعیین اعضاء و رؤسای ارگان‌های مختلف خویش از جمله قوه‌ی مجریه می‌باشد و هر بار نیز برای مشروعیت بخشیدن به این به اصطلاح انتخابات، مجبور است با انجام نمایش‌های انتخاباتی، تلاش نماید که تعداد بیشتری از مردم را با به‌کارگیری ترفندهای مختلف، از اشاعه‌ی توهم به امکان ایجاد تغییر در چارچوب نظام گرفته تا تهدید به محرومیت از حقوق مدنی و اجتماعی، به پای صندوق‌های اخذ رأی بکشاند و در پایان نیز فرد منتصب رژیم را به عنوان رئیس‌جمهور "منتخب مردم" معرفی کند.

مردم ستم‌دیده‌ی ایران نیز به خاطر حاکمیت دیکتاتوری امپریالیستی و فقدان هر گونه مناسبات و ابزار دمکراتیک در جامعه‌ی ایران، ضمن آگاهی از ماهیت رژیم و این گونه نمایشات حکومتی، برخی اوقات از این مضحکه‌های انتخاباتی برای مطرح‌ساختن خواسته‌های عادلانه و دمکراتیک خود استفاده می‌کنند.

در هفته‌های اخیر، رژیم جمهوری اسلامی برای جلب بیشتر مردم به شرکت در خیمه‌شب‌بازی "انتخابات" ریاست جمهوری، چهار نفر از افراد خود را به عنوان نامزدهای ریاست جمهوری اعلام کرد و با برگزاری یک سلسله شوهای مناظره‌ی تلویزیونی، چنان وانمود ساخت که انگار تفاوتی اساسی میان آنان وجود دارد و اگر با انجام این "انتخابات"، فرد رئیس‌جمهور تغییر بکند، در جامعه‌ی محنت‌زده‌ی ایران نیز تغییرات اساسی به وقوع خواهد پیوست و همه‌ی این‌ها در حالی صورت گرفت که با مراجعه به سوابق هر یک از این افراد طی سی سال گذشته به راحتی و به وضوح می‌توان به ماهیت ضد مردمی و ددمنشانه‌ی آنان پی بُرد.

در واقع، توده‌های به جان آمده از دیکتاتوری و سرکوب که به خوبی از ماهیت این رژیم ضدانسانی و کارنامه‌ی جنایت‌کارانه‌ی آن مطلع هستند و همه‌ی عوامل سرسپرده‌ی آن از جمله این چهار مزدور فریب‌کار را به خوبی می‌شناسند، علی‌رغم عدم وجود رهبری متشکل انقلابی در جامعه و نبود سازمان‌دهی منسجم، اما این فرصت را غنیمت شمرده و به بهانه‌ی حمایت از نامزدهای "منتقد"، عمق تنفر و انزجار خود را از کل رژیم به این شکل ابراز داشتند.

یکی از نامزدهای این دوره، میرحسین موسوی نخست‌وزیر رژیم در سال‌های ۱۳۶۰ تا ۱۳۶۸، با شرکت در این نمایش ریاکارانه آن چنان خود را مخالف دیکتاتوری و سرکوب جلوه داده و به خصوص پس از اعلام "شکست" اش در "انتخابات" آن چنان مظلوم‌نمایی می‌کند که انگار مردم فراموش کرده‌اند که بی‌شرمانه‌ترین و ضدانسانی‌ترین جنایت‌ها و سرکوب‌های رژیم، دقیقاً در همان سال‌های نخست‌وزیری وی به وقوع پیوسته است.

از آن جایی که رژیم‌های سرکوب‌گر، لحظه‌ای نیز بدون توطئه و فریب‌کاری قادر به ادامه‌ی حاکمیت خویش نیستند، نباید اجازه داد که رژیم و دولت‌های امپریالیستی از میرحسین موسوی چهره‌ای دمکرات و ضد دیکتاتور بسازند و پس از مدتی با شمارش مجدد آراء، این بار ریاست جمهوری میرحسین موسوی را اعلام کرده و "انتصاب" وی را حاصل مبارزات و فداکاری‌های توده‌های مردم جا بزنند. توده‌های به‌پاخاسته‌ی ما بایستی با هشیاری کامل در برابر زدوبند تمامی جناح‌های رژیم و دسیسه‌های دول امپریالیستی ایستاده و خواستار سرنگونی رژیم منحوس جمهوری اسلامی شوند و تا نابودی کامل آن از پای ننشینند.

اما، گذشته از تمام این نمایشات و مردم‌فریبی‌های رژیم جمهوری اسلامی که جزء ذاتی تمام رژیم‌های جنایت‌کار و سرکوبگر است و تأکید مجدد بر این نکته که سرنگونی رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی و برقراری حاکمیت دموکراتیک کارگران و زحمت‌کشان میهن‌مان تنها و تنها از مسیر یک مبارزه مسلحانه‌ی توده‌ای و طولانی می‌گذرد، گسترش اعتراضات توده‌ای و به‌خصوص حضور پرشور جوانان مبارز میهن‌مان در خیابان‌هاست که با دست‌های خالی به مبارزه و مقابله با رژیم تا بن دندان مسلح جمهوری اسلامی برخاسته‌اند، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است.

از آن جایی که بر اساس تمام قانون‌مندی‌های مبارزه‌ی طبقاتی، هرگونه مبارزه‌ی غیرمنشکل و سازمان‌نیافته، پیشاپیش محکوم به شکست است، ولی شرایط پیش‌آمده فرصت دیگری است برای تمام نیروهای انقلابی که ضمن اتخاذ یک استراتژی و تاکتیک مبارزاتی که منطبق بر شرایط حاکمیت دیکتاتوری امپریالیستی در ایران باشد، بر پراکندگی و عدم‌تشکل خود پایان داده و پتانسیل مبارزاتی توده‌ها را در مسیر یک مبارزه‌ی اصولی و در جهت سرنگونی دیکتاتوری امپریالیستی و قطع سلطه‌ی امپریالیسم بر کشورمان، سازمان‌دهی کنند.

زنده باد مبارزه‌ی مسلحانه که تنها راه رسیدن به آزادی است!
سرنگون باد رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی!
زنده باد انقلاب!

۲۷ خرداد ۱۳۸۸
سازمان ۱۹ بهمن
pouyan@19bahman.net
www.19bahman.net